Прокотилась луна, що не варто іти назад.
Зафіранені вікна і синя прозора сутінь.
У жасминовій повені мліє вечірній сад,
Розкошуючи німо в солодкій своїй затруті.

Розсипається гравій, і сухо рипить жорства.
Фортеп’янний ноктюрн із розчинених вікон дому.
Я сюди не повернусь. Волого блищить трава
Під моїми ногами. У білому сяйві нічному –

Павутинка тоненька – між пальцями срібна тінь.
Ця мелодія вічна – тече-кровоточить вена.
Розмотавши клубок недитячих своїх хотінь,
Я втікаю у ніч по прозорих слідах Шопена.